

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ויהי מה ארץ ויאמר
לו רוח הרץ אחימעץ
דרך הקבר ויעבר את
הכוש: שמואל ב יח כג
2. והוא עבר לפניכם
וישתחו ארצה שבע
פעמים עד גשתו עד
אחיה בראשית לג ג
3. עלה הפרץ לפניכם
פרצו ויעברו שער ויאזו
בו ויעבר מלקם לפניכם
וה בראשם: מיכה ב יג

תגרות הב"ח

(א) ישיי ד"ה מעות וס'
לעם הארץ זה וחלה כצ"ל
וחיבת וס' ממוק:

גליון הש"ס

תנוס' ד"ה הלוקח לולב
ובו' וקתני סיפא ברי"א
בע"ה וכן נרמז דף י"ז
ע"ה א"י נר"ה וסגור נר"ה

מוסף רש"י

[illegible]

לולב הגזול פרק שלישי סוכה

מחשבה. (ג) גדול הדור: [שפיר קאמרים]. בתמימה: כל אסוקי מלטה.
הואמיל וכוונתו לגמור ליה לן זה: כוול בה דברים. מחלה והללה:
הואמיל וכוונה בה. בהלל מוסיף לכפול עד כפילתו של רבי: מאודך ולמטה.
דמפרשי ליה [זה] שכל הממור כפול מראשו ועד סוף: ל"ש. דמליא דברה
במנהג אלה דברה שלאחריו. עובר.

במנהג אלא ברכה שלאחריו: עובר.

קודם: **ויעבור אל הכושי**. קדמו לרוץ לפניו: **מתנב'י** הלוך לולב מחזירו. וי' נראה דהלוך לולב מעט הארץ יגרס' דהא בעט לולב קמריי וי' הארץ לגבי חצר הארץ ל' זית' ל' להחיות חזירו מתנבש: וסוף לו אחרונ' ממעט. חצר אשקונה הושענא כולה מעט הארץ נשבעיש' יבקש ממנו ליתן לו אחרונ' ממנה: **ע"פ שאין רשאי כו'.** בגמ' אחרונה מופרש לשם ארץ ל' דמי אחרונ' כולל. יתבר' לולב ביוק' לו יסוף לו אחרונ' במנה: וליחסיב ליה.

דמי אחרוב כדריז מיט אין רשאי
אין אקטור שביעית: אין מוסרין דמי
יטורס כו'. דההורא אמר (ויקרא כה)
ולא לאכלה ולא לקמורה שכל פירות
שביעית חייבין להתבצר שביעית הן
ודמיהן ולא שיעשה בהם קמורתו
ולאחר שביעית להעשר ועמי
האחר חשודין על כך לפיכך אין מוסרין
לדמי דמיהן ומה שכל כלום דמיהם
דקעבר אלפני עור לא תתן מכשול
(ויקרא טו) יוסר ממוון שלם סעודוס.
האכל מוון ג' מוסרים כו' חיי דליכא
לממיר לעשות שבת אלא לרץ ויטין
שבתות בערב וסודת לכל יומין
השבת: ואם מסר. ששכח ומסר לו:
יאמר. חזר זה חסר לו: מעוט הללו.
שסמיתן שלם הארץ ו' (וכו') וחלה
עליהם הדינאם שביעית דמאדברטין

שיש לי בתוך ביתי. שאינם של שביעית ויש

בצלמא ולא מעכב כדאמר' ז' (פ"ק דסוטה) בסוף פירקין ז' מדאגביה נפ'

ציה מוצר כדמוכס פ"ק דפסחים (דף קי: וס) דפליגי בעל ביעור חמץ
לולב לעצמו דקתיי נטלו לנאח בו אומר על נטילת לולב וקסאי למאן
הכי לנאח יאח בו מיניע ל"י ומשני משום דקשבי למימימי סיפא ליכא כה
לגמרי דדעי יעווע ע"ה ועוד דאמרי" כסוף פירקין (דף קא: מנהגין
ולובב בידו קורא ק"ש מולב בידו אמי" שכל אלו הדברים אינם מעבדין
בירושלמי דברכות פ"ק הוראה ב"ה א"ת העשה א"ת לעצמו אומר
היינו טעמא לפי שהמזל מושכת כל זמן שהוא מעטוף ועומד ומ"מ
פיקר מזל והסס ביר' פליגי מזל מאמימי מוצר עליין
ה'ר'קבא א"ב מחבירו בשביעית. פירש בקונטרס דמעס הארץ מ
דאשכח בדוכתי טובא דקרי ל"ה חבירו דתנן כ"פ הניחין
מעבדין (עירובין נ"ב וס) האומר לחבירו ל"ה ולטק ל"ה חמיס ממחמי או
שולל (דף ק"ב) ל"ה ואמר אדם לחבירו

ורליית ¹יה דמי האחרונ בהדיא. מ"ט אין רש"י ללוקו דאי משום דמסכת שביעית פ"ו (מ"ה) לא יהא לוקא ירקות שדה ומוכר ²היינו לוקא היינו לוקט דקתני סיפא אבל הוא לוקט ובהדיא קמי ³לאכלה אמר רחנא לא ללקט לקמורא דהיינו למכור לוקט הוא לוקט ו ⁴האחין מלקטין ואמר מוכר ע"י דיקן דעל דילי בלעגה מוכר שלו ושל ⁵והמכור ביקר היינו נמי מקמורא ובפ"ו' דשביעית (מ"ה) קמן שאין ענין ⁶בשקלים וכו' בדרש"י לא משמחת שיהו כולם שאין לענין מקמור ⁷מורכין ⁸אע"פ האמר דמי פירות שביעית. פ"י הקטנ' ⁹בשביעית הן דמיהן ולא יעשה כן מקמורו להקטנ' לאחר ¹⁰פ"ו (מ"ה) שיש לכן שביעית ואין להם צינור ובהדיא פריך בשמעתין ¹¹ואלא הי"ט דאיכא איסורי טובא שאין ע"ה מזה לאסור לקנות בהן כהה ¹²לכלן ולא לקסן ולא לקסר דשביעית לאחלה ולשמיא וכו' לא לשאר ¹³שביעית שצריך להטות

יותר מטון של פקודות. משמע שיש דרכי אחרות יותר ממוזן שלש והבא לי אחרים באתם ובלאת רמון הכס באתריו פסול ללא כי **מעות** הללו מהוללץ על פירות שיש לי בבית. פולגות היא כשמשמת ולמאן דמאן קשה מה מעיל כאן וייל דהכא קנסא בעלמא כהמא שחמא ונעדים וקרטות מנעות מעשר שי ואם לקח

למ.

פ אַ טושיײַע אײַז סײַ ט
טײַף אַ צהנהס:
צ ב מײַ פֿאַ מײַ
צױטס הײַ בײַ ופֿאַ
הײַ גײַ ופֿאַ מײַ תפֿילן
הלכה ד׳ סמך עשׂן ט
טושיײַע אײַז סײַ דע טפֿיק
ח ופֿאַ קנע טפֿיק יאײַ
צ ג ד מײַ פֿאַ מײַ
שטײַענע הלכה יאײַ
צ ה שס הלכה יײַ

רבינו חננאל

[illegible]

אבל לפנינו מצוה צדקה. כי הלא גוונא אמרנ' גבי מבייל פ' הקורא את המגילה עומד (מגילה דף כ"א): וכן מתן פרק זה סימן (מגילה כ"א): ויש שטעון ברכה לפניו ואין טעון ברכה לאחריו ומפרש בגמ' לנתיי ריחתי הוה מני למימר לאחריי' הלל ומבייל במוקדם שניהו שאל לברך לאחריו, אלא ריחתיי פ' שפיקא פ' שאל וכמו כן הוה מני למימר מזהו טובא כגון צליס ושופר וסוכה וולול למאי דפ' ר"מ דאין מברכין לשמור חוקיו אלא תפילין לחודייהו ודוקא כשמסקלן משום לילה ואמנא דאמר ר' ליל לאו זמן תפילין הוא?'

עובר יִעָשִׂייתָן. מטעם זה אֵין לִבְרָךְ אֶלּוּלָה קוֹדֶם שִׁיעוּלָה דִּלְאֵי לִאֲחֵר שִׁיעוּלָה מְדַלְגֵנְהֵיא וְנִפְקֵי כִּדְלִמְרֵי בִּסְפֹךְ פִּירְקִין (דף ג.ה.) וְיִסְבִּיל לֹא מִסְתַּכֵּר כֻּלָּל דִּילְיָךְ יִצְרֵךְ עָלֵיו וְהוּא מוֹנֵה כְּכִילֵי הָאֲמֵר בְּקוֹמָתָא דְרַב (מִמְחֵה) נֶהֱ: וְסָפִין מִלִּמְיֹמֵת מִבְּרָךְ עֲלֵיהֶן מִשְׁעֵה הַבֵּית עַד שַׁעַת שְׁקִירָה לֵיל שַׁעַת שֶׁאֵין הַמְצוּה מוֹמֵנֶת בִּידוֹ לְעֵשׂוֹת לֹא מִסְתַּכֵּר כֻּלָּל לִבְרָךְ עָלֵיו וְשִׁמְאֵי מִשְׁתַּחֲוִי לִיעוּלָה קוֹדֶם שִׁיעוּלָה הַמְצוּהוּ מִבְּרָךְ וְיִיעוּב עוֹבֵר לְעִשְׂמֵיכָא שִׁמְעֵיכָא וְאֵת זֶה אִי נִמְנִי לִאֲחֵר שִׁיעוּלָה שִׁינֵיכָא אֵלֶּה שְׁהוּפֵךְ אֶחָד מֵהֶן כְּדִלְמְרִינִי בִּסְפֹךְ פִּירְקִין (דף ג.ה.) כִּסְפָּהוּ דִּלְיָן יוֹזֵא כִּמְכָּלָה אֵלֶּה דִּלְאֵי גְדִילָתָא כְּדִרְשִׁין בְּפִתּוֹת לִוְלֵה וְעֵרְבָה (לָקֵחַ הֵם) מִדְּמִכִּי עָלֵי שְׁטִים עוֹמְדִים וְאִפְרִי נִקִּיט לְכוֹ דִּרְכֵךְ גְּדִילָתָא אִפְסֵר שִׁימְכִין שֶׁלֹּא לֵאמֹר כּוּ עַד אֲחֵר כִּרְכָה דִּלְעֵב² דִּלְמֵר³ בִּסְפֹךְ פִּירְקִין (דף ג.ה.) כִּי אֵין לִבְרָךְ אֶלּוּלָה מִכֵּן כֵּה: דִּלְמֹתֵי אֵלֶּה בְּקוֹמָתָא כִּינֵי מִ"ד רַבִּי הִכָּא כְּרִחוּ לֹא נִפְקִי וְהָאֵל דִּלְאֵי מִשְׁנֵי הִכָּא בִּסְפֹךְ פִּירְקִין (דף ג.ה.) דִּמְרִיבִי אֲחֵדִס שִׁאֲרֵי בְּקִי שְׁהוּלֵךְ אֵלֶּךְ בְּקִי לִלְמוּד זֶה נִמְנִי מִשּׁוּם דִּלְאֵי גְבֵרָה מְצוּתָא עַד אֲחֵר

ויעשו דמחיה טעמא נמי מצדקין אנטייל דידם אחר נטיילא דלא נמר
ממזומות עד אחר יגוב כדאמר' פ"ק דסוטה (דף ז'): דאסור לאכול בלא
יגובו דידם ומיור לא דמי כולי האי דיעשו אילו אלם מכשירי מזבח
ביה ומשני כשהפכו ולא משיי בלא יעשו ומיור אמת הוא דלכתב דנפק
סדר לשבער משמעי טפי ומר סבר להבא נמי משמע ומפרך מהיפושא
סדר לבשר ומשי אמי ההם דנעריאל דאנטיילטו נפק ביה וספרי' א
נא רישא ללאת בו וארץ לומר עד כרחק הואיל והמהול לא נגמר עדיין
אל אנשי ירושלים אדם יואל מחור ביתו וולוצו בידו כננס לבית הכנסת
מ הואיל ויש בדבר מזבח מן המזבח חשיי בעיבור לעשייתו וכדאיה אמר
אמ"ה אקב"ו לעשות זריזת מתעסק בה זריזת אקב"ו דהתעסק זריזת
לגמרי דמי לולב העשה מצדק על אומיל לולב ומשטל עברה כבר
וי חתן אמר עובר לעשייתו דכ הויל אלא בשעת שישון:

מי לה בגמרא ועם הארץ לגבי חבר לא קרי חבירו ועל חסד דחק
 זין סא. ועם משאלת אשה לחברתה המסודה על השביעית ובפרק ככל
 מהן ערמי ומעשרין ודאי וקומי סיפא בד"א בעם הארץ ובשבת פרק
 ד לי פועלים ומוקי לה בחבירי נכרי:

דאסאר לעשות סמורה צפירות שביעית לא חשיב סמורה אלא כי הידיא וקו אצל יהא לוקט וקטו מוכר על דיו לקח לעצמו והותר מותר למכור סמפחא ולא יהא לוקט וכשמוכר בשוק היה הלוקט עצמו מותר [דלקט] מוכר על דיו ולא חשיב סמורה כיון הדוא לא יקט ויביישא [אמר] וי א"ר יוסי בר בון ובלבד שלא יעשו פלטר פ"י ולא יהא מוכר כהדוא ר (סנהדרין מד:) היינו כי האי גוונא ואפשר הקונה מחבירו כדי להרויח סמורה שביעית ולא כצבורות ולא כתרומות ולא כנגלות ולא אלא כי האי גוונא דנבדילא שרא רחמנא למכור כדמכין ואז מכור לגביר: אלא כי אמרנא חללהו כהמכר שכל פירות שביעית חייבין להתעבר ע"ה ויחללהו כהמכר שכל פירות שביעית חייבין להתעבר בייעית ולהעשיר וקשה דא"י לישתרו כל אותן דתנן במס' שביעית הכי חלולא לוין כי ציעור דמתקיים הוא וקא חסר למסור דמיו לע"ה ע"ה וסבור עבד' פורקנו' חלוק וטעית ומגעלי' ואין נותנין לא לגביר ולא יים ואסור לפרוע מהן חובו ואין מקפר לדינים ולאסורים ש"ס צפירות הן קדושת שביעית:

ועוד והא דתנן פ"ו דמעילה (דף קכ) נתן לו שמי פטויות ואמר לו לך
 ליה אלף למעלה אלף הכא כשר והדר גבריה דמי יקריב:
 חזירו לדנועין במרובה (י"ק סח: ושם) גבי כרס אם יכול לחלל מה שצד חזירו
 כה דנועה אשכחן פרק האשם מקדש (קדושין דף נה: ושם) דלוי לוקחין
 כגל בעלד ומפשיה האם האשם: